

Анастасія Ковальчук

АК - Сільські ходили, як зайдуть у хату, щось, чи у вас не має, дайте що небудь. Сільські. Вже, чужі не ходили, люди бо це ж люди сили не мали. По селі, так, з хати до хати, то люди ходили. Чужих я не бачила. А свої люди, заїде у сусід, там те, то приходили. Сусідські хлопці до нас часто заходили, бо в нас, я ж кажу, трошки було.

- То ви їх годували?

АК - А як. Ну, як заїде, то. Й моєї похресної мами дівчата ходили, то ми давали їсти.

- Й вони вижили всі?

АК - Не вижили. Я ж кажу, моєї мами похресної три дівчини - Варвара, Ганя, й син маленький Вася, троє дітей, померло. А в сусіди через хати, то Іван й Василь померли.

- Ви пам'ятаєте скільки вони мали років, ці дівчатка, що померли?

АК - Ну, вони, старша така як я, десь з 21-го чи з 20-го, чи з 22-го. А та, менша й менша. А Васі десь може було, хрещеної діти. Ну, старші може було 11 чи 12 рочків, Варварі, а Гані було може 10 чи 9 років, а Васі, то я думаю, що тільки 4 рочки, він самий менший був. Такий гарненький хлопчик, й помер.

У трунах ніхто не ховав. Де дошки? Й на возі возили, я ж кажу, бачили як везли люди. І сусіда, у сусідській хаті, два хлопці померли. У моєї мами, так не далеко, троє померло. І в кожній хаті.